

Een nagenoeg clichéloos leven

How unpleasant to meet Mr. Eliot!
With his features of clerical cut,
And his brow so grim
And his mouth so prim
And his conversation, so nicely
Restricted to What Precisely
And If and Perhaps and But.
How unpleasant to meet Mr. Eliot!
With bobtail cur
In a coat of fur
And a porpentine cat
And a wopsicle hat:
How unpleasant to meet Mr. Eliot!
*(Whether his mouth be open or shut).**

T.S. Eliot, Tom voor de spaarzame intimi, maakte op veel mensen de indruk stijf, vormelijk, uiterst gereserveerd en misschien zelfs wel bloede-loos te zijn. Zijn onberispelijke uiterlijk en conservatieve opvattingen droegen daar sterk toe bij, en het werd er niet beter op toen hij in 1927 toetrad tot de Church of England. Daarnaast was hij een gerespecteerd uitgever en een invloedrijke literatuurpaus, wiens oordeel gevolgen kon hebben voor iemands literaire carrière. Vrienden mochten graag met hem

* *Poems I*, 143. 'Een ontmoeting met Mr Eliot valt niet mee./ Hij ziet eruit als een blikken dominee./ Zijn gezicht heeft iets stuurs,/ zijn mond iets zoet-zuurs,/ zijn minzame antwoorden, negen keer van de tien,/ beperken zich tot: Misschien, of Indien,/ of Dat staat te bezien./ Nee,/ een ontmoeting met Mr Eliot valt niet mee./ Hij heeft een gekortstaarte hond,/ een jas met bont,/ een stok met een knop,/ en een bolhoed op./ Nee, kort en goed,/ Mr Eliot valt niet mee als men hem ontmoet./ (Ook als hij zijn mond niet opendoet.)'. Vertaling Martinus Nijhoff, *Pantheon*, 110; *Bronzwaer*, 267.

spotten, dus zou het niet vreemd zijn geweest als een van hen bovenstaand gedichtje had geschreven. Dat het hier een enigszins karikaturaal zelfportret betreft, dat hij bovendien publiceerde in zijn eigen tijdschrift, maakt in ieder geval duidelijk dat de formele, moeilijke en vrome dichter wel degelijk gevoel voor humor had. Bovendien school achter deze man die er in zijn ‘vierdelig pak’ (aldus Virginia Woolf) nog Britser uitzag dan de meeste Britten en in wiens poëzie en proza de hele cultuur van het oude Europa resoneerde, een Amerikaan uit het meer ongekamde deel van de Verenigde Staten.

Een Amerikaanse jeugd

Thomas Stearns Eliot werd op 26 september 1888 geboren in Saint Louis, in de staat Missouri, waar de rivieren de Missouri en de Mississippi samenvloeien. Saint Louis was een belangrijk handelsknooppunt en het was in die jaren de op drie na grootste stad van de Verenigde Staten. Hoewel Eliots vader geboren was in Saint Louis – waar diens vader een beroemde predikant en filantroop was – kwam zowel de familie van zijn vader als die van zijn moeder uit New England, en beide keken neer op Amerikanen uit het Midden-Westen en Zuiden. Zowel de familie Eliot als de familie Stearns had in de zeventiende eeuw om religieuze redenen Engeland verlaten. Aanvankelijk woonden er weinig kolonisten in de Nieuwe Wereld, zodat die oude families vaak aan elkaar verwant waren. Thomas Eliot mocht zich bijvoorbeeld verre familie noemen van de Amerikaanse presidenten John Adams, diens zoon John Quincy Adams en Rutherford B. Hayes, en van schrijvers als Herman Melville, Nathaniel Hawthorne en Henry Adams. Het was een trotse familie; Eliot vertelde later dat hij als jongen de Amerikaanse bevolking indeelde in ‘Eliots, non-Eliots en buitenlanders’.¹ Vader Eliot was na een moeizame start als zakenman succesvol geweest en was eigenaar van een steenfabriek. Hoewel de familie welgesteld was, leefde ze relatief sober. De Eliots waren unitariërs, dat wil zeggen protestanten die niet geloofden in de Drie-eenheid van God, Zoon en Heilige Geest. Het was een geloof waarin dogma’s nauwelijks een rol speelden, maar een strenge, puriteinse moraal des te meer. Plichtsbesef, presteren, liefdadigheid, zelfbeheersing en onberispelijke omgangsvormen stonden centraal, en jegens iedereen die niet tot deze selecte gemeenschap behoorde koester-

de men tal van vooroordelen. Voor een unitariër en een geboren Eliot lag de lat heel hoog, zodat de opvoeding heel strikt was. En doordat Eliot een aangeboren dubbele hernia had en als kind een korset moest dragen, groeide hij nog eens extra beschermd op.

Toch zouden allerlei indrukken van het levendige, snel moderniserende Saint Louis hem bijblijven. Hij was dol op de rivierboten op de Mississippi die vooral bekend zijn geworden door Mark Twains roman *Huckleberry Finn* – die Eliot van zijn moeder niet mocht lezen – en hij herinnerde zich later ook de regelmatige overstromingen van ‘*the river with its cargo of dead negroes, cows and chicken coops*’.² In het gedicht waaruit deze regel afkomstig is – het in 1941 gepubliceerde ‘The Dry Salvages’, het derde van de *Four Quartets* – beschreef Eliot de machtige rivier als een ‘*strong brown god – sullen, untamed and intractable*’.³ Hij contrasteerde de rivier, die in ons stroomt, met de ons altijd omringende zee. Die kende hij van de zomers die hij doorbracht in het zeer royale buitenhuis dat vader Eliot in 1896 liet bouwen bij het stadje Gloucester op Cape Ann, aan de rotsachtige noordkust van Massachusetts. Daar leerde Eliot zeilen en raakte hij gefascineerd door de zee:

*The sea howl
And the sea yelp, are different voices
Often together heard: the whine in the rigging,
The menace and caress of wave that breaks on water,
The distant rote in the granite teeth,
And the wailing warning from the approaching headland
Are all sea voices, and the heaving groaner
Rounded homewards, and the seagull.**

Eliot bleek al snel hyperintelligent en las veel, maar werkte niet overdreven hard en was geen uitzonderlijk goede scholier. Een Eliot ging echter

* *Poems I*, 194. ‘Het gehuil van de zee/ En het gejam van de zee zijn twee verschillende stemmen,/ Die dikwijls samen opklinken; het gieren in het want,/ Het dreigen en strelen van baren die breken op water,/ Het verre gesis tussen de graniëten tanden,/ En het weeklagende signaal van de naderende kaap/ Zijn stemmen van de zee, samen met de deinende brulboei/ Die we ronden op de thuisreis, en de zeemeeuw;’ *Claes* 3, 71.

naar Harvard, waar ver familielid Charles William Eliot al sinds 1869 rector was. Eliot arriveerde in 1906 op deze universiteit, maar voelde zich er nooit echt thuis. Mede door zijn zeer beschermde opvoeding was hij erg verlegen. Hij las nog steeds veel, maar raakte wel goed bevriend met enkele medestudenten. In deze besloten kring kwam hij los en begon hij zich te verzetten tegen het strikte milieu waaruit hij afkomstig was. Hij lustte een borrel en rookte als een schoorsteen – zaken die een Eliot niet geacht werd te doen – en maakte zich bij zijn vrienden populair met practical jokes en schunnige gedichtjes waarin Christoffel Columbus en ene ‘*King Bolo and his big black queen*’ de hoofdrol speelden.

*One day King Bolo's big black Queen
That pestilential bastard
She rolled aboard Columbo's ship
In a state not drunk, but plastered.
The chaplain he that good old man
That shy old whorehouse rascal
He slipped his prick inside her drawers
And buggered her (in the asshole).**

Tot eind jaren twintig zou Eliot in brieven aan enkele mannen, onder wie zijn studievriend Conrad Aiken en Ezra Pound, dergelijke King Bolo-versjes sturen. Uiteraard waren ze nooit bestemd voor publicatie en kunnen we ze het best beschouwen als een literaire variant van kledkamerhumor.

In juni 1910 behaalde Eliot zijn MA in Engelse literatuur, maar in de jaren daarvoor had hij ook uitgebreid colleges gevolgd in vakken als Grieks, Latijn, Duits, Franse literatuur, oude en middeleeuwse geschiedenis, staatsinrichting en filosofie. Al tijdens zijn middelbare schooltijd had hij in de schoolkrant enkele gedichten gepubliceerd, en ook in de *Harvard Advocate* werd poëzie van hem opgenomen. Aanvankelijk werd hij beïnvloed door

* *Poems 2*, 280. ‘Op een dag rolde koning Bolo’s grote zwarte koningin/ Dat pestilente loeder/ Aan boord van Columbo’s schip/ Niet dronken, maar toeterlam./ De aalmoezener, die goeie ouwe man/ Die verlegen ouwe hufter uit het bordeel/ Schoof zijn pik in haar directoire/ En naaide haar (in haar reet).’

romantici als Byron, Shelley en Keats, en victoriaanse dichters als Robert Browning en Alfred Tennyson, maar hij las ook zeventiende-eeuwse auteurs als John Donne en John Milton. De Engelstalige poëzie van zijn tijd werd sterk gedomineerd door zoetvloeiende natuurlyriek, waarin smachtende zielen onder een zilveren maan mijmerden over een onbereikbare liefde of de vergankelijkheid van het leven. Heel melodieus, technisch vaak gaaf, maar sterk gericht op tradities en conventies. Bijzonder populair was de in 1896 verschenen bundel *A Shropshire Lad* van A.E. Housman, met regels als:

*On moonlit heath and lonesome bank
The sheep beside me graze;
And yon the gallows used to clank
Fast by the four cross ways.⁴*

Ook de jonge Eliot was hier zeer van onder de indruk en toen in 1931 iemand aanbood voor *The Criterion* een kritisch stuk over Housman te schrijven, antwoordde hij dat ‘Housman twintig of dertig jaar geleden zeker invloedrijk was, en dat ik zelf maar op een haar na aan zijn invloed ben ontsnapt’.⁵ Niettemin waren Eliots eerste gedichten vrij conventioneel en verraadden ze niet dat hij al spoedig een heel eigen stem en stijl zou vinden. Hij had reeds Baudelaire gelezen, maar van niet te onderschatten betekenis was de ontdekking die hij eind 1908 in de bibliotheek van de *Harvard Advocate* deed. Daar vond hij de tweede druk van het oorspronkelijk in 1899 verschenen *The Symbolist Movement in Literature* van de Britse dichter Arthur Symons. In een recensie van een ander boek over Franse poëzie zou Eliot in 1930 schrijven dat wanneer hij het boek van Symons toen niet had gelezen, hij ‘in het jaar 1908 niet zou hebben gehoord over Laforgue of Rimbaud; ik zou vermoedelijk niet Verlaine zijn gaan lezen, en als ik Verlaine niet had gelezen, zou ik niet hebben gehoord van Corbière. Zodoende is het boek van Symons een van de boeken die de loop van mijn leven hebben beïnvloed.’⁶

Eliot was vooral overdonderd door het werk van Jules Laforgue, van wie hij snel diens driedelige *Oeuvres complètes* kocht. Hoewel Laforgue een jaar voor Eliots geboorte was overleden, herkende hij in hem een tijdge-

noot. Dat was niet zo vreemd, want de Franse dichter was niet ouder geworden dan zevenentwintig jaar, zodat diens werk aansloot bij de levensfase waarin Eliot verkeerde. Laforgues obsessie met seks, iets dat hem fascineerde en beangstigde en waarover hij beurtelings ironisch en ont-hutst schreef, moet bij Eliot een snaar hebben geraakt. Ook bewonderde hij Laforgues stijl en ervoer hij diens vorm van *vers libre* als een bevrijding, terwijl ook de techniek van fragmentarische conversaties van grote invloed zou zijn. Robert Crawford vergelijkt Eliots ontdekking van Laforgue met verliefd worden en citeert wat Eliot hier in 1930 over schreef: ‘Wanneer een jonge schrijver voor de eerste keer wordt bevangen door een hartstocht van deze soort, kan hij binnen enkele weken veranderen, haast metamorfoserend, van een verzameling tweedehands sentimenten in een persoon.’⁷

In 1909 kocht Eliot tijdens de vakantie in Gloucester een in zwart leer gebonden schrift, waarin hij de gedichten die hij tot dan toe geschreven had en de moeite waard vond noteerde en dat hij de periode daarna zou aanvullen met nieuw werk.⁸ Enkele daarvan zouden later worden opgenomen in zijn debuutbundel *Prufrock and Other Observations*, die in 1917 verscheen. Veel kenners van Eliots poëzie hebben zich erover verbaasd hoe hij zich in ruim anderhalf jaar tijd ontwikkelde van een jongeman die tamme verzen schreef waarin de religieuze, culturele en morele waarden die hij van huis uit had meegekregen doorklonken, tot een energieke, af en toe zelfs woeste dichter die in zijn poëzie thema’s en geluiden uit het moderne leven verwerkte, voortdurend van registers wisselde, intens lyrisch kon zijn en tegelijkertijd op sarcastische wijze kritiek leverde op de mores en het decorum van zijn milieu.⁹ Onder invloed van Baudelaire maar vooral van Laforgue verruilde hij pastorale landschappen en de harmonieuze natuur voor de rauwe werkelijkheid van de volksbuurten van de grote stad. Zoals in het in oktober 1910 geschreven ‘Preludes 1’:

*The winter evening settles down
With smell of steaks in passageways.
Six o’clock.
The burnt-out ends of smoky days.
And now a gusty shower wraps*

*The grimy scraps
Of withered leaves about your feet
And newspapers from vacant lots;
The showers beat
On broken blinds and chimney-pots,
And at the corner of the street
A lonely cab-horse steams and stamps.*

*And then the lighting of the lamps.**

Dit is niet minder welluidend dan de poëzie van Housman, maar tegelijkertijd kon het contrast moeilijk groter zijn. En waar bovenstaande scène nog enigszins doet denken aan een schilderij van Breitner, is er van dat warmbruine impressionisme niets meer over in de bekende openingsregels van ‘The Love Song of J. Alfred Prufrock’, dat hij voltooide in de zomer van 1911:

*Let us go then, you and I,
When the evening is spread out against the sky
Like a patient etherized upon a table;
Let us go, through certain half-deserted streets,
The muttering retreats
Of restless nights in one-night cheap hotels
And sawdust restaurants with oyster-shells:
Streets that follow like a tedious argument
Of insidious intent
To lead you to an overwhelming question ...*

*Oh, do not ask, ‘What is it?’
Let us go and make our visit.***

* *Poems I*, 15. ‘De winteravond legt zich neer/ Met walm van steaks in stegen./ Klokslag zes./ De peukjes van doorrookte dagen./ En plots waait een regenvlaag/ De vieze resten/ Van verdorde bladeren en kranten/ Vanuit braakgrond om je voeten;/ De stortbui slaat/ Tegen kapotte blinden en schoorsteenpotten/ En op de straathoek staat/ Een eenzaam koetspaard te dampen en te stampen.// En daar het licht van de lampen.’ *Claes 2*, 43.

** *Poems I*, 5. ‘Laten we dan gaan, jij en ik,/ Nu de avond ligt onder het firmament/ Als

Hoeveel dichters hadden al niet de avond bezongen, de magische uren waarin het genadeloze licht van de dag plaatsmaakt voor de beloftes van de nacht? En hier durfde een knaap die nog maar net droog was achter zijn oren de avond af te schilderen als een gedrogeerde patiënt op een operatietafel. Welkom in de twintigste eeuw.

De lokroep van Europa

Nadat hij in de zomer van 1910 was afgestudeerd, vertrok Eliot naar Parijs. Tegen het einde van zijn leven vertelde hij in een interview dat hij het vage plan had gehad om zich daar te vestigen, de Engelse literatuur op te geven 'en geleidelijk in het Frans te gaan schrijven'.¹⁰ In tegenstelling tot Samuel Beckett, die dit eind jaren dertig daadwerkelijk zou doen, bleef het bij een dagdroom. Desalniettemin zou het halfjaar dat hij in de Franse hoofdstad doorbracht van blijvende invloed zijn. Hij kreeg Franse conversatieles, studeerde filosofie aan de Sorbonne en maakte er voor het eerst kennis met het leven in een echte metropool. Ook maakte hij er al snel vrienden. Een van hen was de student geneeskunde Jean Verdenal, die in hetzelfde pension een kamer huurde. Over de aard van Eliots vriendschap met Verdenal is veel gespeculeerd. Voor de bewering dat hier sprake zou zijn geweest van een homoseksuele relatie ontbreekt elk bewijs.¹¹ Wel staat vast dat Verdenal hem in contact bracht met figuren uit het literaire wereldje van Parijs, zoals Jacques Rivière, die weer de zwager was van de schrijver Alain-Fournier (pseudoniem van Henri-Alban Fournier). Via hen vergrootte Eliot zijn kennis van de Franse literatuur en werd hij tevens geconfronteerd met de hevige culturele en politieke debatten van die tijd. Zo was Verdenal een bewonderaar van Charles Maurras, de leider van de royalistische en antisemitische beweging Action Française, en was Eliot getuige van relletjes waar extreemrechtse activisten bij betrokken waren.

Het werk van Maurras zou grote invloed uitoefenen op het denken van

een met ether verdoofde patiënt;/ Laten we gaan door half verlaten straten,/ De zeurende reservaten/ Van rusteloze nachten in goedkope hotels en/ Restaurants met zaagsel en oesterschelpen:/ Straten als een eindeloze woordenstrijd/ Die jou arglistig leidt/ Tot één verpletterende vraag ...// Ach, vraag me niet welke,/ Laten we op visite gaan vandaag.' *Claes* 2, 23.

Eliot, en voor kortere tijd gold dat ook voor de ideeën van de toen immens populaire filosoof Henri Bergson, bij wie hij begin 1911 enkele colleges volgde. Ook de revolutie die gaande was in de beeldende kunst maakte indruk op hem, en later zou Eliot opmerken dat 'discussies over Bergson al snel uitmondde in discussies over Matisse en Picasso'.¹²

In april 1911 bracht Eliot voor het eerst een bezoek aan Londen en de zomer van dat jaar bracht hij door in Duitsland. In München, waar het artistieke klimaat toen minstens even revolutionair was als in Parijs, werd hij ziek. Acute bloedarmoede kluisterde hem een tijd aan bed, maar in deze weken stelde hij uit allerlei eerder geschreven fragmenten wel de definitieve versie van 'The Love Song of J. Alfred Prufrock' samen – een methode die hij vaker zou gebruiken. Ook zou zijn verblijf in München doorklinken in *The Waste Land*, waarin hij na de eerste zeven regels schrijft:

*Summer surprised us, coming over the Starnbergersee
With a shower of rain; we stopped in the colonnade,
And went on in sunlight, into the Hofgarten,
And drank coffee, and talked for an hour.
Bin gar keine Russin, stamm' aus Litauen, echt deutsch.**

Half september keerde Eliot terug naar de Verenigde Staten, waar hij zich nu ging specialiseren in de filosofie. Het was de bedoeling dat hij zou promoveren en zijn familie verwachtte een glansrijke academische carrière. Op het eerste gezicht leek hij ook over alles te beschikken wat daarvoor nodig was. Hij was buitengewoon intelligent en kon vreselijk hard werken, terwijl hij blijk gaf van een zeer brede belangstelling. Het is verbijsterend, en tot grote nederigheid stemmend, om te zien welke lectuur hij tot zich nam, in de oorspronkelijke talen. Uiteraard las hij Heraclitus in het Grieks, Spinoza in het Latijn en Kant in het Duits, terwijl hij Bergson en Maurras in het Frans bestudeerde. Maar hij las ook Dante in het Italiaans en toen hij belangstelling kreeg voor de filosofie en de religie van het oude

* *Poems* 1, 55. 'De zomer kwam ons van over de Starnbergersee verrassen/ Met een regenbui; we schuilden onder de colonnade,/ En liepen in het zonlicht verder, tot in de Hofgarten,/ En dronken koffie, en praatten een uurtje./ Bin gar keine Russin, stamm' aus Litauen, echt deutsch.' *Claes* 1, 29

India, bestudeerde hij die bronnen in het Sanskriet en het Pali. Hij begon aan een dissertatie over de Britse idealistische filosoof F.H. Bradley en in het voorjaar van 1914 slaagde hij erin een beurs te krijgen waarmee hij een jaar in Oxford kon studeren, waar Harold Joachim doceerde, de belangrijkste kenner van het werk van Bradley. Eigenlijk begon de filosofie hem steeds meer tegen te staan, omdat dit vak op de universiteit vooral als een technische discipline werd beschouwd, terwijl hij er vooral meer inzicht en zelfs wijsheid van verwachtte. Tegelijkertijd vond hij zijn eigen milieu steeds benauwender worden en ervoer hij de verwachtingen die zijn familie koesterde als bijzonder beklemmend.

Het lijkt erop dat Eliot van dat jaar in Engeland vooral vrijheid en nieuwe inspiratie verwachtte. En misschien ook een nieuwe liefde. In het jaar voor zijn vertrek was hij toegetreden tot een amateurtoneelgezelschap, waar hij verliefd geworden was op de drie jaar jongere Emily Hale. Hij had haar zijn liefde verklaard, maar uit de enigszins gereserveerde houding van deze onberispelijke dochter uit een keurige familie uit de burgerij van Boston had hij opgemaakt dat deze gevoelens niet wederzijds waren. Omdat hij zelf tegenover vrouwen enorm verlegen was, had hij niet verder aangedrongen en realiseerde hij zich niet dat zij het wellicht niet gepast vond om heel enthousiast te reageren of dat zij rekening hield met de mogelijke reacties van haar familie, die wel eens bezwaren konden hebben tegen een huwelijk met een man die nog steeds financieel afhankelijk was van zijn ouders en bovendien ook nog gedichten schreef.

In juni 1914 stapte Eliot op de boot naar Engeland, vanwaar hij doorreisde naar Duitsland om in Marburg tijdens de zomermaanden colleges filosofie te gaan volgen. Op het moment dat de colleges zouden beginnen brak de Eerste Wereldoorlog uit, waarop Eliot zo snel mogelijk terugkeerde naar Engeland. Tijdens het jaar dat hij in Oxford zou studeren volgde hij af en toe een college en werkte hij inderdaad aan zijn proefschrift, maar uiteindelijk bracht hij meer tijd door in Londen. Daar ontmoette hij in september 1914 zijn landgenoot Ezra Pound, die zeer onder de indruk was van de manuscripten die Eliot hem liet zien en die hem in contact bracht met andere schrijvers en kunstenaars, zoals Wyndham Lewis en Aldous Huxley. Ook stuurde Pound 'The Love Song of J. Alfred Prufrock' naar Harriet Monroe, die in Chicago het tijdschrift *Poetry* uitgaf. Het gedicht

verscheen in het juninummer van dit tijdschrift en een maand later verscheen 'Preludes I-IV' in het tweede en laatste nummer van het avant-gardeblad *Blast* van Wyndham Lewis – een periodiek waarover Eliots vader opmerkte dat hij 'niet wist dat er op de wereld genoeg krankzinnigen waren om zo'n tijdschrift te steunen'.¹³ Wat vader Eliot godzijdank niet wist, was dat zijn zoon aan Lewis ook gedichten ter publicatie had aangeboden als 'The Triumph of Bullshit' en 'Ballade pour la grosse Lulu'. In het eerste eindigde elke strofe met 'For Christ's sake stick it up your ass' en in de tweede met 'But, My Lulu, "Put on your rough red drawers! And come to the Whore House Ball."' Lewis had hiervoor enorm veel gedonder gehad naar aanleiding van een gedicht van Pound dat in het eerste nummer was afgedrukt, zodat hij had besloten dat er geen ruimte was voor teksten met 'Words ending in -Uck, -Unt and -Ugger'.¹⁴

De gedichten van Eliot die in deze tijd wel geplaatst werden, en die al enkele jaren oud waren, markeerden zijn officiële entree in de Engelstalige poëziewereld. Maar ook in een ander opzicht vormde de zomer van 1915 een keerpunt in Eliots leven. Op 25 juni trouwde hij met Vivien Haigh-Wood, die hij begin april van dat jaar had ontmoet. Vivien was vier maanden ouder dan Eliot en de dochter van een gefortuneerde kunstschilder wiens mierzoete schilderijen het goed deden als ansichtkaarten. Ze was charmant, uiterst levendig en intelligent, uitgesproken non-conformistisch en kon bovendien goed dansen. Eliot voelde zich duidelijk fysiek tot haar aangetrokken, maar viel ook voor haar omdat ze in alles het tegenbeeld vormde van het strikte ouderlijke milieu en het in zijn ogen dorre intellectualisme van Harvard. Het lijkt erop dat zij voor hem het 'echte leven' representeerde, terwijl het leven waarvoor hij tot dan toe was klaargestoomd neerkwam op het volgen van morele voorschriften en etiquetteboeken.

Op haar beurt was Vivien verliefd geworden op de getalenteerde avantgardistische dichter, en niet op de toekomstige filosofieprofessor. Zij en Pound stimuleerden hem heel sterk zich te concentreren op zijn poëzie en af te zien van een academische carrière. Zelf had Eliot zijn buik ook al vol gekregen van zijn filosofische studies. In 1916 zou hij in het door Sidney en Beatrice Webb geredigeerde weekblad *The New Statesman* een recensie schrijven van een boek van de Canadese humorist Stephen Leacock.